

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 769/2016
29.06.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Труљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Д.А., због кривичног дела силовање из члана 178. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.А., адвоката С.С., поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 358/15 од 24.12.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж3 20/16 од 08.04.2016. године, у седници већа одржаној 29.06.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Д.А., адвоката С.С., поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 358/15 од 24.12.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж3 20/16 од 08.04.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 771/14 од 24.02.2015. године окривљени Д.А. је ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело силовање из члана 178. став 1. КЗ. Истом пресудом окривљени је ослобођен од обавезе плаћања трошкова кривичног поступка и судског паушала и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава суда. Оштећена В.С. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 358/15 од 24.12.2015. године усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Београду, па је преиначена пресуда Вишег суда у Београду К 771/14 од 24.02.2015. године тако што је Апелациони суд у Београду окривљеног Д.А. огласио кривим да је извршио кривично дело силовање из члана 178. став 1. КЗ, за које га је осудио на казну затвора у трајању од две године. Окривљени Д.А. је обавезан да на име трошкова кривичног поступка суду плати износ од 137.925,82 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом извршења. Оштећена В.С. је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж3 20/16 од 08.04.2016. године усвојене су жалбе окривљеног Д.А. и његовог браниоца, па је преиначена пресуда

Апелационог суда у Београду Кж1 358/15 од 24.12.2015. године у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Београду, као суд трећег степена, окривљеног Д.А. због извршеног кривичног дела силовања из члана 178. став 1. КЗ за које је оглашен кривим другостепеном пресудом осудио на казну затвора у трајању од једне године и истовремено одредио да ће наведену казну окривљени издржавати у просторијама у којима станује, с тим да уколико окривљени једном у трајању од шест часова, или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора, док су у преосталом делу жалбе окривљеног и његовог браниоца одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног Д.А., адвокат С.С., не наводећи законски разлог због којег изјављује захтев за заштиту законитости, а са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати Апелационом суду у Београду на поновно одлучивање или да исте преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗКП одржао седницу већа у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је окривљени током поступка предлагао да се обави реконструкција догађаја из које би се утврдило да се на бетонски испуст, на коме је дошло до сексуалног односа критичном приликом, оштећена није могла попети без помоћи окривљеног, притом је стаза којом се окривљена кретала критичном приликом на отвореном, удаљена од бетонског испуста око 30 метара, и на стази се налазило од 10 до 20 лица, што све, по оцени браниоца, указује да је окривљена добровољно са окривљеним отишла до бетонског испуста. Бранилац још истиче да одсуство било каквих повреда код оштећене доводи до закључка да се цео догађај није одиграо онако како је оштећена представила и да никаква сила према њој није примењена, јер би у том случају она морала да има маснице и друге повреде на рукама, при чему није јасно како суд верује оштећеној код које су дијагностиковане психичке промене.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП , одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**